

PROSTOR

Podzim 2019

Ani jsme se nenadáli, a podzim dosáhnul svého vrcholu. Potěšil nás jako vždy zářivými barvami opadávajícího listí, průzračnými dny a letos také bohatou úrodou hub. Ale už spějeme do finále. Na obzoru jsou už vánoce a nový rok. Hezky si vše užíváme.

17. listopad, den, kdy se nám změnil život

Den, kdy se nám změnil život. Den, který si každý rok připomínáme, abychom nezapomněli, jakou máme minulost. Je to připomínka jak té vzdálené minulosti z roku 1939, ale také minulosti, která je blíž, než si vůbec připouštíme a uvědomujeme, a to rok 1989. Tento živý svátek je den, který se dotýká každého občana, každého studenta, každého člověka v České republice a na Slovensku, každého z nás.

17. listopad je den, který by měl mít každý vrytý do paměti. Je to den, kdy se odehrály dvě významné historické události, které poznamenaly naši společnost. Tento den se slaví, jako Mezinárodní den studentstva a to hlavně proto, že v obou událostech hlavní roli hráli studenti a jejich hlas.

V roce 1939 v tento den Konstantin von Neurath nechal uzavřít všechny české vysoké školy na tři roky jako reakci na studentské demonstrace z 28. října, které byly spojovány s pohřbem Jana Opletala. Jan Opletal byl studentem medicíny a při

Podzim

Slunce nízko nad obzorem
kapky deště v svitu sporém
kraj se barví do zlatova
léto chladný vítr odvál.
Ptáci táhnou nad krajinou
na dlouhý čas v zemi jinou
příroda se chystá k spánku
otevřítá zimě branku.

U cest rudé jeřabiny
lékem jsou na lidské splíny
mlha změkčuje obrysy
v chaloupkách lidé topí si.
Listí šustí pod nohama
mraky plují do neznáma
klid hojivý je v srdci mém
když tiše kráčím podzimem.

Autorka: Věra Ježková

protestech s dalšími studenty proti okupaci nacisty byl zastřelen. Hlas těchto studentů ovšem vyslyšen nebyl, právě naopak byl tvrdě potlačen, a to tak, že nacisté použili střelné zbraně. Demonstrace si vyžádaly nejednu oběť a mezi nimi byl i Jan Opletal.

Nacisté obsadili vysoké školy a všechny studenty, kteří měli co společného s protesty zavřeli. Devět hlavních studentů, členů studijních spolků, bylo rovnou zastřeleno a zbytek studentů byl poslán do koncentračního tábora.

Tento den byl pro české země nejhorší. Byl to den, kdy jsme na dlouhou dobu přišli o svůj hlas, o svá práva a o svou svobodu. Přišli jsme o to nejcennější, co máme, a trvalo dlouho, než jsme si to vydobyli zpět, a to právě až v roce 1989.

Padesát let. Dlouhých padesát let uběhlo, než se lidé opět spojili. Protesty a demonstrace byly připomínkou Jana Opletala, ale zároveň se ozval hlas lidu projevující nesouhlas s komunistickou stranou, která vládla v tehdejší Československé socialistické republice. Protesty probíhaly po celém

Pokračování na str. 2

Na muzikálu „Za zrcadlem“, který nastudovali žáci a učitelé ZUŠ Františkovy Lázně jsme byli v divadle také s naší třídou

V pátek v polovině listopadu nám naše paní učitelka ve třídě oznámila. „Děti, chcete jít na muzikál?“ A všichni jsme hodně nahlas volali. „ANO, ANO, ANO, ANO!“

Takže přes celý víkend jsem se na ten muzikál strašně těšil. V pondělí 18. 11. jsme šli po velké přestávce do divadla. Když jsme tam přišli, tak jsem dřívě, než to začalo, slyšel jsem něco za oponou.

Pak všechno v divadle zhasli. Byl jsem natěšenější. Zvedla se opona. A pak jsem uviděl, jak měli všichni na sobě hezké kostýmy. A zpívali.

Muzikál je o holce která se jmenovala Laura. Chtěla zpívat, ale byla chudá. Maminka jí nemohla platit školu zpívání. Laura šla do školy, a tam byly tři holky. Ty holky jí nenáviděly. Napůl jí šikanovaly. Jedna, jmenovala se Linda, byla navíc hrozně nafoukaná a myslela si, že má nejlepší hlas. Přitom nejlepší hlas měla Laura.

Laura pak šla do města, do cukrárny. Byla smutná. Tam byla cukrářka, která kdysi dělala divadlo. A ta cukrářka řekla Lauře, že jí bude učit zpívat zadarmo. A Laura k ní chodila.

Potom byl konkurz, Laura se už vzdala svého snu dělat muzikál. Jenomže cukrářka jí řekla, že by jí zavedla do zákulisí, aby se podívala, jak to vypadá. Tam se teď právě odehrávala zkouška. Potom tam byla taky její kamarádka, která jí předala papír s notami. Pak teda už musela jít na zkoušku.

Laura a paní cukrářka z toho byly strašně nervózní. Laura ale zazpívala moc krásně, a byla úplně ze všech nejlepší a byla pak šťastná. A paní cukrářka taky. Linda u té zkoušky byla špatná. Laura pak byla vybrána na ten muzikál, a když začala zpívat, tak byl konec.

Mně to moc líbilo. Odcházeli jsme z divadla poslední. Mamince jsem pak doma řekl, že to bylo moc hezké.

Tomík Vu

17. listopad, den, kdy se nám změnil život

Dokončení ze str. 1

přidal do boje za svobodu. Demonstrace nebyla nijak radikálně násilně potlačena a nikdo při ní nepřišel o život, a proto tato demonstrace nese název Sametová revoluce.

Po padesáti letech 17. listopadu 1989 jsme vyhráli. Komunistická strana odstoupila a opustila svá křesla v politických kruzích. Přišla vytoužená demokracie a svoboda v čele s Václavem Havlem. Hlas lidí byl slyšet, a to je právě nejdůležitější, co si každý má z tohoto svátku odnést.

Svoboda tu nebyla vždy a o to, aby tady byla, někdo musel bojovat. A my jsme ti, kteří nesou zodpovědnost za naši společnost, aby byla svobodná. Je to náš svátek a my jsme povinni svobodu nepouštět z rukou. Musíme se o naši svobodu zajímat, protože je velmi lehké o ni přijít. Minulost nám ukazuje, že je těžké si ji vydobýt zase zpět.

Tak ji raději ani nepouštějme. Slavme tento svátek s hrdostí, protože díky nám se máme dobře. Můžeme si myslet, dělat a říkat co chceme. Na tom záleží a na svou svobodu bychom měli být opatrní. Nedopusťme, aby se minulost opakovala.

hrdá studentka Kateřina Stárková

Ilustrační fotky pořízené v tehdejší době

Jak změnit zlé sny???

Víte, co jsou lapače snů? Kupodivu, hodně lidí to nejen ví, ale dokonce si je i kupuje ve zvláštních obchůdcích, zavěšují si je nejen v bytech, ale vozí je v autech a dokonce je nosí jako šperk. Ale jestlipak víte, kde tento příběh vznikl? Před dávnými časy, kdy se ještě prérií proháněli svobodní Indiáni, žila v jedné vesnici maminka s malou holčičkou. To děvčátko každíčkou noc navštěvovaly děsivé sny, takže se ráno probouzela uplakaná, vystrašená, vyčerpaná. Matka si už nevěděla rady, a tak se se svým trápením a starostmi obrátila na šamana jejich kmene. Byl to starý muž, který opravdu znal různé čáry a kouzla a dokázal mnohé zlé věci proměňovat v dobré. Ten pro její dcerku vyrobil lapač snů, síťku na které byla navázána hebounká ptačí peříčka. Matka na jeho radu zavěsila lapač nad postýlku děvčátka. A co se stalo? Zlé sny, které chtěly vstoupit do její hlavičky, se zachycovaly v síťce jako ryby a po peříčcích dolů ke spícímu děvčátku pomaloučku sjížděly sny krásné, barevné, veselé. A ráno se dívka probouzela šťastná, odpočatá. Nejen ona, ale i její maminka a celá rodina se z toho nesmírně radovali a šamanoři za lapač snů děkovali. A tak se tato pomůcka dostala i k nám... Naši žáci napsali dle svého povídky na téma: *strašlivá noční můra a její proměna.*

Lapač snů

Je večer a já se rozhodla vydat se na malou procházku. Lamy v mojí ulici nefungovaly, takže byla všude tma. Ačkoli byla temná noc, nějak zvlášť vystrašená jsem nebyla. Celou dobu jsem si svítila na cestu baterkou na mobilu, avšak po krátké chvíli se mi telefon vypnul. Řekla jsem si, že bych neměla nic riskovat a vrátit se domů.

Musím přiznat, že zpáteční cesta byla trochu náročnější. Měla jsem totiž to nejmenší ponětí o tom, kam jdu. Ještě k tomu začalo pršet. Kvůli tomu, že jsem se snažila nezmoknout, jsem rychle běžela a pak zabloudila. Aby toho nebylo málo, slyšela jsem, že za mnou někdo jde. Zvuk kroků postupně sílil, já na svém chodníku nenápadně začala přidávat, ale osoba za mnou rozhodně neotálela a také zrychlila.

Moje rychlá chůze se náhle proměnila v úprk. Běžela jsem do té doby, dokud jsem si nebyla jistá, že jsem pronásledovatele neseťrásla. Uvědomila jsem si, že jsem byla naprosto ztracena. Všude prázdno, neslyšela jsem žádný pohyb zvířat, byla jsem uprostřed ničeho. Nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem šla dál. Doufala jsem totiž, že na něco nebo někoho narazím. Zemí i vzduchem, se prolínaly pouze zvuky mých kroků v zaschlé trávě. Avšak najednou... jsem uslyšela zvuk rychlé chroupaní trávy, které se postupně zesilovalo.

Byla jsem tak vyděšená, že jsem se ani neotáčela a co nejrychleji vzala nohy na ramena. V rychlosti jsem nepřemýšlela a ani jsem nevěděla, kam mě nohy zavedou. Dostala jsem se do lesa. V té rychlosti mi větve narážely do obličeje, který jsem si musela později krýt, protože byl pokryt krupějemí krve. Ovládl mě strach, mé tělo bylo plné adrenalinu, necítila jsem bolest. Jediné, na co jsem myslela, bylo to, že musím uniknout té hrůze, která mě pronásledovala. Byla jsem naprosto vyčerpaná, nemohla jsem popadnout dech, najednou se mi začala motat hlava a já cítila každý kamínek, každý list, na který moje tělo spadlo. Připadalo mi jako by mě studená hlína celou pohlcovala. V ten moment se vše zatemnilo.

Když jsem si myslela, že jsem se vzbudila, doufala jsem, že to všechno byl jenom zlý sen, ale nemohla jsem se vůbec hýbat. Jako by moje tělo byl hrob, ze kterého se moje duše nedostane. Neměla jsem kontrolu nad svými svaly, byla jsem naprosto bezmocná. Kolem mě pouze temnota, ze které nebylo cesty ven. Byla jsem sama, jediný zvuk, který jsem slyšela, byl tlukot mého srdce. Byla mi zima. Vítr nevál, prostě mi jenom pomalu lezl mráz po zádech. Moje duše byla živá, mé tělo bylo paralyzované a vše okolo mě mrtvé.

„Co se stalo?“

Chtěla jsem křičet ze všech svých sil, ale má ústa byla jako zámek, ke kterému klíč už nebyl k nalezení. Očima jsem ani nemohla mrknout, byly suché, pálily, avšak slzy mi po tvářích nestékaly. Dýchání bylo automatické, tempo rovnoměrné. V hlavě jsem měla černo, nad ničím jsem nepřemýšlela, kolem mě bylo ticho, zdálo se mi, že mě to přivede k šílenství. Bylo to jako zlý sen, ze kterého se už nikdy neprobudím.

Náhle jako by mé přání bylo vyplněno. Jakmile jsem chtěla zvednout svoji hlavu a hýbat svými končetinami, jako bych dostala křeč do celého těla. Bolest nepopsatelná, jako bych začala být pobodávána desítkami nožů. Slzy mi začaly stékat po tvářích. Rukama si prohrabuju vlasy a s křikem končím na zemi...

... s křikem jsem se probudila na povědomém místě. Byla to tráva na naší zahradě. Venku byla stále tma. Nevěděla jsem, jak jsem se tu ocitla. Přišlo mi zvláštní, že jsem byla stále v bundě a tepláčkách.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě mamka. „Šla jsi na procházku a zřejmě si usnula tady.“

Mé srdce začalo bít rychleji, když jsem si uvědomila, že moje noční můra byla ve skutečnosti pravda. Vedle mě ležel můj vybitý telefon s rozbitým displejem. V hlavě mi probíhala spousta myšlenek, ale hlavní byla: „Kdo mě vlastně celou tu dobu pronásledoval... Měla bych se bát?“ Odpověď stále neznám.

Pavla N.

Jak se můra proměnila v sen

Jako každý pátek po dlouhé škole a nudných úkolech, jsem byl natolik unaven, že jsem usnul rovnou na stole. A to myslím vážně. Vše jsem uklidil a hezky poskládal. Dal jsem si na stůl polštářek, vzal si deku a usnul. Ještě předtím jsem si ke stropu pověsil svůj nový lapač snů. Ale už zase odbočuji a věřte mi, to se bude dít často. Hned jak jsem usnul, svět okolo mě se dočista změnil. Stěny tvořily jen zrezivělé trubky a ozubená kola bez jakéhokoliv přístroje, který by k nim patřil. Po zemi tekla olej, ale ten proud nikde nezačínal ani nekončil. Jen tekla do kruhu. Po chvíli pro zorientování se přede mnou objevily staré dveře. Vypadaly jako z nějakého bunkru. Jak každý znalec hororů ví, že za těmi dveřmi byla jistá smrt.

Prošel jsem celou místnost a našel jen jednu další cestu. Objevil jsem díru v podlaze, do které bych se vešel. Vedla ale do nekonečné prázdnoty. Musel jsem tedy projít těmi dveřmi. Kupodivu vedly do jiné místnosti a nic se mi nestalo. Jen jsem cítil ve vzduchu, že něco je hodně špatně. Zase jsem si prohlédl celou místnost. Vypadala přesně stejně, jako ta předtím. Jediné co se zdálo jinak, byla ta díra. Byla větší. Znova ze země vyjely ty samé dveře. Otevřel jsem je a prošel jimi. Zase to byla ta samá místnost. Jen díra byla čím dál tím větší. Došlo mi, že tady zůstanu, jestli neskočím do té temnoty, která celou tuto místnost obklopuje a i se samotnou místností jsou jediné, co zde existuje. Zavřel jsem proto pevně oči a skočil. Padal jsem a padal, dokud jsem nedopadl na samé dno svého rozumu a přešel do nekonečna šílenství. Vše zde existovalo, ale ani neexistovalo. Život a smrt zde neexistovaly, jen nicota. Nic nedávalo smysl a logika jako by byla rozřezaná a každá část hozena jinam. Ptal jsem se, jestli ještě žiju nebo jestli někdo převzal moje tělo a myšlenky hodil do koše a teď mě tu týrá v lidské absolutní nule normality a jasných myšlenek.

Konečně se něco začalo dít. Po dlouhém čase, který se zdál být nekonečný. Stromy začaly trhat zemi a růst tak divoce, že jejich koruny nebyly vidět i kdybyste stáli přímo pod nimi. Přesto tyto koruny vrhaly tento divný stín i bez slunce. Odešel jsem z místa dopadu, a z místa, které vytvořily tyto stromy. Čím hlouběji jsem se vydal do té temnoty, tím víc stromů

vyrostlo. Co krok, to strom. Myslel jsem, že můj lapač snů začal fungovat a že noční můra končí. Částečně jsem měl pravdu. Měl jsem neustálý pocit, že mě něco pronásleduje. Až po chvíli jsem zjistil, že ty stromy nebyly záchrana, ale fyzické utrpení. Kořeny mě totiž chytily za nohy a začaly mě trhat. Pomalu mi je oddělovaly od těla a zabodávaly do mě své menší větvičky.

Trpěl jsem jen chvíli, dokud jsem nespádl ze židle. Byl jsem znovu v realitě. Stromy mě netahaly, ale za to mí psi jo. Spal jsem déle než normálně a oni už měli hlad. Což také znamenalo, že jsem utratil asi tři stovky za lapač snů, který mi místo hezkého snu věnoval hrůzostrašnou mýru.

Ladislav Sudek

Sen o lásce a zradě

Jsem ten nejšťastnější kluk na světě, moji rodiče nejsou rozvedení a mám tu nejlepší přítelkyni, kterou bych si mohl přát. Patříme mezi nejpopulárnější studenty na této škole. Všichni studenti i učitelé nás zbožňují. Vše se změnilo během několika minut. Před školou na mě čekala Dakota. Přišel jsem k ní, objal ji. Její objetí nebylo pevné jako kdysi, věděl jsem, že se něco děje.

„Co je? Proč stojí kolem nás tolik lidí?“

„Rozcházím se s tebou, nikdy v životě jsem tě doopravdy nemilovala. Celé tři roky jsem to jenom předstírala. Chtěla jsem jenom tvoje peníze a ještě k tomu jsem si našla někoho jiného, lepšího. Ty jsi oproti němu nula.“

Všichni kolem nás se mi smáli do obličeje.

Chtěl jsem všem ukázat, že nejsem žádný slaboch, jenomže se mi ta slova tak moc dotkla, že mi tekly z očí vodopády. Nedokázal jsem je zastavit. Postupně si lidé všimli mých slz a začali se ještě více smát. Nemohl jsem to unést a proto jsem utíkal k autu, abych se co nejdříve dostal domů. Doufal jsem v to, že za mnou bude někdo utíkat, aby mě mohl utěšovat, myslel jsem si, že mám kamarády, ale bohužel byl opak pravdou. Oči jsem měl plné slz, neviděl jsem na cestu. V tu chvíli mi ani nevadilo, jestli umřu, vše mi bylo jedno. Přišel jsem domů, vůbec mě nezajímalo, jestli je někdo doma. Vešel jsem do pokoje, poté jsem práskl dveřmi. Hodil jsem batoh na zem, popadl jsem tu nejbližší věc, což byla sklenice, praštil jsem s ní o zeď, vzal jsem i basebalovou pátku a začal všechno kolem sebe rozbíjet. Jsem velmi nemotorný člověk, praštil jsem se s tou pátkou do hlavy a spadl jsem do měkoučké postýlky.

Když jsem se probudil, viděl jsem, jak vychází slunce. Vzal jsem si mobil z kapsy a podíval se, kolik je hodin. Bylo pět hodin ráno. Nedokázal jsem uvěřit, že jsem spal 22 hodin v kuse. Posadil jsem se na postel a pozoroval jsem, jak obloha růžoví. Ptáčci začínají zpívat, měl jsem velmi dobrou náladu. Jakmile jsem se porozhlédl kolem sebe, uvědomil jsem si, co

se včera stalo. Nechtěl jsem Dakotu, lidi ve škole a ani rodiče v životě znovu vidět. Rodiče jsou neustále na služebních cestách a ještě k tomu se zajímají pouze o mou mladší sestru. Určitě jim nebude vadit, že nebudu doma. Sbalil jsem si všechno potřebné, a co nejtíši jsem odešel z domu, abych nikoho neprobudil. Chci odcestovat co nejdál od všech. Ukradl jsem rodičům auto, které nepoužívají a vyrazil na cestu. Neměl jsem tušení, co budu dělat, kde budu přespávat. Měl jsem jediné štěstí, že jsem s sebou měl kreditní kartu, jinak jsem žádné peníze v hotovosti neměl. Řídil jsem přes 4 hodiny bez přestávky. Potřeboval jsem si nutně odpočinout, ale bohužel jsem při cestě nezahlédl ani jednu benzínku natož motel. Už jsem to chtěl vzdát a do něčeho narazit, ale v tu chvíli jsem uviděl ceduli „Motel California 600 m“. Ihned se mi ulevilo. Přijel jsem tam, ubytoval jsem se a ulehl. Chtěl jsem se podívat do mapy, kde to vlastně jsem, nemohl jsem ale nikde najít mobil, nebyl v kapsách, ani v batohu. Jediné místo, kde mě napadlo, že může být mobil, bylo auto. Šel jsem tedy zpátky, když jsem u auta potkal kluka, kterého jsem už někdy viděl. Nemohl jsem si ale vzpomenout kdo to je a jak se jmenuje. Také on se na mě velmi zvláště díval, jako kdyby mě znal. Nechal jsem to být, šel jsem hledat mobil. Nemohl jsem ho ale najít, neležel ani na sedačce. Najednou ucítím horký dech za svým krkem, pomalu se otáčím a vidím za sebou toho kluka, kterého jsem právě zahlédl.

„Hledáš tohle?“ ušklíbl se na mě. Nedokázal jsem se koukat na jeho obličej. Měl takový ten výraz, že kdybyste ho viděli, chtěli byste mu dát facku. Chtěl jsem to udělat, ale viděl jsem v jeho dlani můj mobil.

„Jak ses k němu dostal?“

„Viděl jsem, jak ti vypadl z kapsy. Nejdřív jsem chtěl za tebou běžet, ale jakmile jsem zjistil, kdo jsi, rozmyslel jsem si to. Ani nevíš, jak dlouho jsem na tebe čekal. Ty si mě už asi nepamatuješ, ale já ano.“

Jakmile to dořekl, vzpomínky se mi vrátily. Nerad mluvím o své minulosti. Ten kluk se jmenuje Lorenzo. Na základní škole mě šikanoval od té doby, kdy jsem

tam poprvé přišel. Šel jsem si stěžovat i k učitelům, ale v té době mi nikdo nevěřil, neboť to byl syn našeho ředitele. Jakmile jsem odešel ze základky, přál jsem si, abych ho už nikde v životě nepotkal.

„Proč mě chceš vůbec znovu vidět? Zkazil jsi celé mé dětství, co více chceš?“

„To byl teprve začátek, teď přichází to pravé peklo.“

Než jsem stačil něco říct, objevila se za ním Dakota. Nemohl jsem uvěřit svým očím, co se to děje. Byl jsem na tolik soustředěný, že jsem si nevšiml, že jsem obklíčený 6 svalnatými muži. Všichni se na mě najednou vrhli. Než se stačím začít bránit, hodí mi na hlavu pytel od brambor a praští mě do ní pánví.

Probouzím se ve velmi chladné místnosti, pomalu se vzpamatovávám. Rozhlížím se, kde to vůbec jsem. Žádné okno, jen zapálená malá svíčka na stole, který je naproti mě. Chci vstát, ale všímám si, že mám nohy k sobě přivázané a ruce v poutech. Pouta byla pokrytá velmi hebkou látkou, takže mi nevadí, jsou pohodlná.

„Jak vidím, tak už ses probral. Asi ti zajímá, proč jsi tady, co ti chci udělat. Chci, abys pro mě udělal jednu službu. Jestli ji zvládneš, nechám tě žít a už mě nikdy v životě neuvidíš. Souhlasíš?“

„Nejdřív mi řekni, oč se jedná. Nebudu ti odpovídat předem.“

„No dobře, když jinak nedáš. Potřebuji, abys zabil Samuela Alvarze.“

Jakmile jsem uslyšel to jméno, chtěl jsem ho zabít rovnou. Ptáte se proč? Alvarez chodil s mojí sestrou, a o pár měsíců později ji odkopl. Zjistilo se, že moje sestra byla jenom sázka a nikdy ji opravdu nemiloval. Ještě, aby toho nebylo málo, chodí momentálně s mojí bývalou přítelkyní.

„Vidím nadšení v tvém obličejí, nejspíš souhlasíš. To jsem rád. Zabij ho, jakým způsobem chceš. Hlavně, aby se to policie nedozvěděla. Rodiče stejně nemá, nikdo se o něj nezajímá.“

Měl jsem v hlavě přesně promyšlené, jak vše proběhne. Připravil jsem si batoh a do něho dal vše potřebné. Nikdy v životě jsem netušil, že někoho někdy zabiju. Je to přitom teď jediná věc, která by mě potěšila. Nikdo se o mě stejně jako o něho nezajímá, nemám nikoho.

Byl krásný sluneční den, rozhodl jsem se, že se půjdu projít po městě. Zhlédl jsem Samuela s Dakotou. Málem jsem zapomněl na svůj plán. Co nejrychleji jsem běžel domů pro batoh a pak je jsem je sledoval celý den. Bylo mi to velmi nepříjemné. Stále jsem nemohl zapomenout na Dakotu. Samuel ji doprovodil domů. Myslel jsem si, že i on půjde do svého bytu. Místo toho šel do klubu. Jakmile jsem tam za ním vstoupil, cítil jsem samý alkohol. Málem jsem ho tam ztratil, kdyby neměl na sobě zářivě žluté tričko. Čekal jsem na moment, až půjde ven a tam ho zabiju, Proto jsem si sedl hned k pultu a objednal si Mai Tai,

Uběhla hodina, dvě... a konečně přišla ta chvíle. Nevěděl jsem, že kouří. Vsadím se, že ani Dakota ne. Nenávidí kohokoli, kdo kouří. Pomalu jsem začal vytahovat z tašky meč, kterým ho zabiju. Pomalými kroky se k němu přibližuji, podkopnu mu nohy, svalí se na zem. Odhazují meč a beru si do ruky pistoli, kterou jsem měl

Sen o lásce a zradě

Dokončení z předchozí strany

ukrytou za zády. Zbraň mám již nabitou a mířím s ní na jeho hlavu.

„Stiskni to, no tak dělej, nebud' srab. Zabiješ mě a stejný se k tobě Dakota nevrátí. Miluje a bude milovat pouze mě.“

Po těchto slovech se mi chvěla ruka ještě více. Nedokázal jsem to stisknout. Samuel se usmíval, věděl, že to nedokážu. Neublížuju ani mušce natož, abych zabil člověka. Vzpomněl jsem si na vše, co kdy v životě udělal, nechci, aby mu to vše prošlo, musí za to zaplatit. Dostal jsem zlost. Než jsem ale stihl vystřelit, bodl mě někdo mým mečem do zad. Meč projel celým mým tělem. Spadl jsem na zem a zahltila mne tma...

... Probudil jsem se do tmy. Rozsvítil jsem si lampičku vedle své postele. Zahlédl jsem osobu vedle sebe. Byla to Dakota.

„Copak se stalo, proč ti tečou slzy?“

„Zdálo se mi, jak jsem o tebe přišel a...“

„Byl to pouze zlý sen, navždy budu stát při tobě, nikdy tě opustím, za žádnou cen.“

Jsem rád, že to bylo strašná noční můra, měl bych si pořídit lapač snů, aby se mi ten sen už nikdy nezopakoval.

Liliana Bui

Kdo mě vlastně zachránil?

Tak jako každý večer jsem uléhala do peřin, ale teď to šlo až moc nějak snadno. Na obloze panovala tma a zpod mraků vylezl kulatý měsíc, který dodával všemu na zemi šedivý stín. Na nebi ani hvězda, vypadalo to, že tohle nebude pěkná noc, spíš se zdálo, že se každou kapkou rozprší víc...

V lese šuměl vítr. Špičky vysokých jehličnanů mířily k tmavému nebi posetým hvězdami a já stála někde uprostřed toho všeho. Kolem mě stromy a mezi nimi jen tma. Přiklekla jsem si do mechu pod nohama a zvedla svým prstem malou hvězdičku. Najednou jakoby se samotné nebe zrcadlilo tady na zemi. Kolem mě, mezi stromy na mechu se rozsvítily postupně malé hvězdičky a střídavě se jedna po druhé zvedaly. Poletovaly kolem mě a já je jen s jiskřičkami v očích pozorovala. Malé hvězdičky poletovaly kolem mě a já stála uprostřed mezi nimi jako samotný měsíc, protože oproti těm malým broučkům jsem byla tak veliká. Sedla jsem si do měkkého mechu, který byl tak hebký, že jsem se nemohla nabažít toho pocitu, kdy má ruka po

něm přejede. Seděla jsem tam a nechala si nad hlavou poletovat světlušky. Vypadaly jako malé lampičky, které mi lehce osvětlovaly celé moje okolí.

Jenže najednou ponuré chabé světélko nad mou hlavou zhaslo a já se napřímila. Co se to děje? Zvláštní pocit zalil celé mé tělo a já uslyšela mezi stromy za sebou chrčení. Srdce se mi roztlouklo, pulz se mi zvýšil a já v tu chvíli najednou jen řešila, jak se co nejrychleji zvednout na nohy.

Děsilo mě to a chrčení se přibližovalo čím dál rychleji. Zděšená jsem se rozeběhla vstříc tmě, abych před tím utekla. Běžela jsem, jak nejrychleji jsem mohla. Kličkovala jsem mezi stromy, pavučiny se mi lepily na tvář a já je rozhozená strhávala ze sebe. Běželo to stále za mnou. Ohromné zvíře s velkými drápy a tesáky se hnalo za mnou s jediným cílem. Dostat mě a zabít.

Běžela jsem stále rovně, nezpomalovala jsem. Krev mi proudila tělem. Podobalo se ohromné pumě, šavlozubému tygroví. Svítivé oči mě bodaly do zad a já si přála, ať to už skončí. Netušila jsem, jak ho setřást, nepřemýšlela jsem nad tím, běžela jsem rovně a můj strach rostl víc a víc, kdykoli jsem se ohlédla za sebe. Přibližoval se.

Zrychlovala jsem. Ani jsem nevěřila, jak se mé nohy rychle protáčely. Utíkala jsem a jen se bála toho, že zakopnu a bude po mně. Dech se mi krátil a já cítila, jak za chvíli mi síly stačit nebudou. Netušila jsem, jak dlouho jsem běžela, ani kolik jsem uběhla. Nezajímalo mě to. Něco mě chtělo zabít a já za každou cenu tomu chtěla utéct... ale najednou jako bych všechno viděla zpomaleně.

Nohy na které jsem v tu chvíli nejvíc spoléhala, mě opustily. Viděla jsem jen ten vystouplý kořen a mou nohu, jak o něj zakopává. Bylo to jasné, tohle byl konec. Dlouhý pád s výkřikem k zemi...

...ostré světlo prosvítlo na vteřinu můj pokoj a nad sebou v tom světle uviděla otáčet se malý lapač s peříčky. Prudké světlo a po něm udeřilo ohromné hřmění, myslela jsem si, že jsem už vzhůru, ale něco mě nechtělo pustit a já znovu upadala...

Otevřela jsem oči s myšlenkou, že ležím na zemi a už zbývá jen poslední chvílka, než se do mě pustí ostrými drápy divoké zvíře. Ale já neležela na zemi. Visela jsem v propasti a držela se pouhého kořenu. Strach mě celou paralyzoval. Pode mnou byla

nekonečná tma. Tolik jsem se bála, že se neudržím a spadnu, ale jak jsem mohla teď bojovat. Nemohla jsem se zachytit líp. Neměla jsem sílu se vyhoupnout nahoru, i když okraj propasti ode mě nebyl tak daleko.

Prsty mi klouzaly a já už byla hysterická. Nechtěla jsem umřít, nechtěla jsem spadnout. Nepomáhala mi ani myšlenka, že se už dlouho nedokážu udržet. Zavřela jsem oči a nechala slzy stékat po tvářích.

Pád dolů jsem měla už na krajíčku, ale v tu chvíli jsem uslyšela nad sebou mužný hlas. Otevřela jsem oči a vzhledla nahoru. Na kraji propasti stál kluk. Díval se na mě a podával mi svou ruku. Stačilo jen zvednout jednu ruku a chytit se ho. Byl tak blízko a na mně jen bylo, abych natáhla svou ruku k němu. A já ten pohyb udělala. Zvedla jsem jednu ruku a nechala se vytáhnout s nepřerušným pohledem do jeho bouřkově modrých očí...

...otevřela jsem oči. Probudila jsem se. Dech jsem měla trochu zrychlený, ale nebylo to ze strachu. Za okny mého pokoje hřmělo a o okna se rozbíjely velké kapky. Dívala jsem se do stropu a snažila jsem se urovnat si myšlenky.

Co to bylo? Byl to sen? A kdo mě to zachránil? Obličej jsem si, ale nedokázala za žádnou cenu vybavit. Byl mi ale tak povědomý, jako bych ho znala celý život, ale kdo to byl, to nevím. Zachránil mi ale život.

Kateřina Stárková

Na chatě...

strašidelný příběh s dvěma dobrými konci

Ahoj, jmenuji se Tom. Je ráno, jsem doma, pojedeme na chatu. Teď si balím věci. Balení mě docela baví. Nezapomněl jsem nic, hlavně kartáček na zuby. Pak na mě zavolala maminka:

„Rychle, pospěš si, za chvíli jedeme. Jestli si budeš balit tímhle tempem, tak tam dojedeme až zítra.“

Už si začínám balit rychleji. Pak jsem se taky už rychle oblékl.

„Já už jdu dóóólu,“ volám na maminku. „Už lezu do auta!“

Cesta na chatu trvala víc než 3 hodiny. Vyjeli jsme v 10:30 a byli jsme tam v 13:45. Táta a mamka jdou dovnitř chaty jako první. Já se sěgrou jdeme hned za nimi. Večer jsme se koukali na film. Já se dost nudil. Šel jsem do pokojíčku. Zapomněl jsem si totiž sebou vzít nějaký hračky.

Co budu dělat? Napadlo mně vylízt z okna. Šel jsem do lesa. Jdu na hřbitov. Otvírám bránu. A pak jdu po hřbitově. Začínám se bát. Slyším něco za zády. Rychle utíkám. Uslyším vrrrrrrrrrrrr. Ještě víc se leknu, „Aáááááááááááá.“

A co se bude dít teď?“ Hrozně jsem se bál. Utíkal jsem. Co to nejrychleji šlo. Najednou se u hřbitova zavřela vrata. „Pomoc! Halo lo lo lo. Je tady někdo?“

Otočil jsem se. „Pomóóóóóó. Po..... Co se stalo?“

Konec číslo 1:

Ufff! Byl to jenom sen. Probudil jsem se zpocený. Nic se nestalo. Už jsem se tak bál.“

„Tomééé, je snídaně!“ To na mě volala maminka.

„Jóó. Já už jdůůů.“

Konec číslo 2:

Otočím se. Za mnou stála černá postava. Vyděsil jsem se. Rychle jsem utíkal. Zakopl jsem. Ta černá osoba se ke mě přiblížila. „Áááááá“,

„Co tady tak křičíš, Tome?“

„Huf, to jsi ty tati? Už jsem se tak bál?“

„A kdo by to tak asi mohl být,“ řekl tatínek.

Vzal mě za ruku, no a šli jsme domů. *Tomík Vu*

Abychom si trochu odpočinuli od „děsivých“ snů, vraťme se alespoň pro teď ještě na chvíli do prázdnin. Marek s Fandou strávili společně pár dnů na jednom táboře a zkusili paralelně popsat jednu příhodu, která poznamenala první táborovou noc. Oba příběhy, i když každý viděný jinými očima, mají v sobě taky trochu „dramatična“.

První táborová noc (Frantův pohled)

Byla letní sobota 27.7 2019, a mě s Markem, Šimonem, Vítkem, a Matesem začala čtyřhodinová cesta na tábor. Asi si říkáte kam tento „Příběh“ směřuje, protože čtyřhodinová cesta autobusem je dost

Pokračování na další straně

První táborová noc (*Frantův pohled*)

Dokončení

vyčerpávající, a každý by si řekl že budeme spát jako po prášcích na spaní, které samozřejmě hrají taky roli v tomto příběhu, ale ne.

Cesta byla vyčerpávající, byla plná hladu a blitek na podlaze, ale nějak jsme to nakonec do tábora zvládli. Podle mého úsudku protesty dětí v autobuse byly zmírněné klimatizací, kterou většina využívala tak moc, že autobus málem umřel do kopce.

Když se otevřely dveře a my zase dýchali čerstvý vzduch místo tělních plynů ostatních spolujezdců v autobusu, srdce mi zaplesalo. Krásné chatky s modrou střechou všichni vedoucí samý úsměv a milánské špagety, které provoněly tábor. Samozřejmě, že zabrání stolů by se dalo přirovnat ke gladiátorským zápasům, ale podařilo se nám obsadit ten samý stůl jako každý rok.

Následně po večeri jsme se nastěhovali do chatek a zbytek dne relaxovali až do osudné chvíle. Ó ano, pomatují tu naši chatu 19... Ženská i mužská přirození nakreslená na zdech, pentagramy a spousta další „výzdoby“. Tuto chatu já s Markem osidlujeme již 3 roky, a podle mého je nejlepší v celém táboře. Je nejlíže k jídelně, přitom dost daleko od hlavní budovy vedoucích, aby nás v noci neslyšeli. To chatka snů s námi byla a spousta divných věcí s námi zažila. Chemická bomba pod postelí zde vyrobena byla, pavouk pojmenován byl Pepa. Ale dost s mojí básnickou chvilkou, která stojí tak za Vítkovy ponožky, které na sobě OPRAVDU měl celý tábor.

Vybalili jsme věci, rozestlali spacáky a snědli svačiny. Poslední nástup byl asi v 19 hodin, a pak byla večerka. V tu noc a ráno se stalo tolik věcí, že se bojím jestli o nich mám mluvit. Už předem varuji, že tento příběh obsahuje: sestrojení lopaty, mýdlo, poblití, skákání z okna, mlácení lopatou Markova bratrance do rytmu Eriky, a taky prášek na spaní.

Vím, zní to jako něco, co by mohlo způsobit katastrofu, a aspoň jednu ztrátu na životě nebo přinejmenším zmrzačení, ale vyslechněte mě. Nastala 21. hodina, a skončilo naše společné hraní na mobilech a začalo to...

...jakožto hrdina jsem se vydal na průzkum chaty, a koukání z okna po vedoucích, abychom měli „čistý vzduch“, ale cestou zpátky jsem si všiml koštěte, a železné lopatky. K tomu, aby vás napadlo zkombinovat tyto dva nástroje, vám stačí dvouciferné IQ. Sestrojil jsem tedy „Gertůdu“. Gertrůda byla všestranná, daly se s ní vymáhat sladkosti od obyvatel jiných chatek, mlátit spolubydlící, a když byl bordel, rozebrala se a použila na normální činnosti. Když jsem měl v ruce takto výbornou věc, ihned jsem s ní běžel za Markem, který už ležel v posteli a dokola opakoval „Betonová tvárnice.“ Pokusně jsem ho „Gertrůdou“ udeřil. Následovalo trapné ticho, a pak se z Markovy strany ozvalo „Ty jsi ale mame-luk“. Noc pokračovala. Povídali jsme si o plánech na celý tábor a Vítek nás přesvědčoval, že „bum“ je sloveso, když jsem si koutkem oka všiml, že přitom Vítek sedí na posteli a zapíjí něco šťávou. Všiml si, že se dívám, podíval se na mě a řekl: „Ále, jen prášek na spaní“. Mrkl jsem se na hodiny a bylo pouze 23 hodin. Následovalo fláknutí Gertrůdou a vysvětlování, že nikdo nesmí usnout, ale to jsme nevnímali, že

Vítek už spí. První věc, na kterou jsem se podíval, bylo mýdlo v mé policiče a následný pohled na Marka, který pouze pronesl „To neuděláš“. Hodil jsem zlomyslný pohled na Vítkovu odkrytou hlavu, která chrápala jako motorovka a vzal do ruky mýdlo. Stál jsem nad Vítkem a otevřel víčko. Mýdlo se lilo na jeho hlavu. Po 4 sekundách se Vít'a probudil, praštil sebou o zeď, div do ní neudělal díru... a začal nadávat. Celá chatka se smála až tak, že já vyvrhnul svojí svačinu na Markovy bačkory. Marek začal křičet, že jsem mame-luk a začal si čistit obuv. To už si Vítek myl vlasy v umyvadle a já si utíral vnitřek svého žaludku. Po 10 minutách se vrátil Vítek, a začal se s námi smát.

Večer pokračoval. Spoustu anekdot jsem si vyprávěli, a pak mě (ano, vzpomínáte?) teda moje dvouciferné IQ napadlo vyskočit z okna. Celá chatka na mě koukala jako na debila, ale já otevřel okno a následně šel ke dveřím, abych obhlídl situaci. Byla už jedna hodina ráno a většina lidí po vyčerpávající cestě spala.

„Čisto“ pronesl jsem a rozeběhl jsem se k oknu a vyskočil do mokré trávy. Ihned jsem vběhl zpátky do chatky, lehl si do postele a ležel jakoby nic, kdyby náhodou přišel vedoucí. To abych nebyl obviněn já, ale Marek, který právě vycházel ze záchodu. Byl klid, ale večer, vlastně už noc pokračovala. Bylo už asi půl třetí ráno a poslední věc, která mě napadla, byla praštit Matese „Gertrůdou“ po hlavě. Ale celý den se mi přehrávala v hlavě melodie a slova písně Erika. Mé mozkové závity začaly pracovat a já vytáhl mobil a spustil Eriku. Marek, Vít'a a Šimon na mě koukali a jejich výraz by se dal vysvětlit jedním slovem: To je ale kretén.

Stál jsem před jeho postelí v ruce držel Gertrůdu a spustila se písnička: „Auf der Heide blüht ein kleines Blümelein BUM BUM BUM und das heißt BUM BUM BUM Erika BUM BUM BUM.“
(Vysvětlivka: *Bum – fláknutí Gertrůdou o hlavu. Vše ostatní nacistická píseň*)

Všichni jsme se začali smát, div jsem se zase nepozvracel, ale nejvíc humorné bylo, že se Mates neprobudil. Přiložil bych vám sem i video, které nahrával Marek, ale do novin by to nešlo. Následně dostal stejnou dávku mýdla jako Vít'a (což ho ale také neprobudilo), a pak jsme konečně ulehli a následovalo hraní na mobilu. Únava přišla tak rychle, že to nikdo nečekal. Každý se zachumlal do spacáku a vydal se do říše snů, což byla kategorie sama o sobě, a je to až moc divné a úchylné na noviny. A jestli se tyto noviny dostanou k určitému člověku, tak ano, mluvím o tobě Dane !

František Opelt

První táborová noc (*Markův pohled*)

Tábor Tomášov je tábor, na kterém jsem byl toto léto. Tento tábor navštěvuji od svých 11 let, a ještě mě to ani jednou neomrzelo. Bylo datum 27.7. 2019 a já s Frantou (kamarád), Vítkem (kamarád) a Šimonem (kamarád), a Matějem (vzdálený bratranec)

vyrazili na 4 hodinovou cestu autobusem. Tato cesta byla velice vyčerpávající hlavně i z toho, že já jsem bral prášek na uklidnění žaludku, ale naštěstí jsem vůbec v tom autobusu ale potom ani později neusnul.

Okamžik po vyčerpávající cestě do tábora, když jsem konečně vystoupil z autobusu, byl opět nezapomenutelný. Po zdlouhavém vykládání našich kufrů jsme dostali TU SAMOU chatu, ve které se děly možná ty nejpodivnější věci z tábora. Po obsazení naší chaty jsme měli všichni nástup. Na nástupu jsme byli rozřazeni do oddílů, a já jsem byl zařazen do oddílu s Matějem, s Frantou i se Šimonem. Jen Vítek byl bohužel v jiném oddílu, ale na našem kamarádství to nic neměnilo.

Po seznamování se v oddílu a po přednášce vedoucích nastal večer. Normální poslušný táborník by šel hned spát, ale my ne a ne a ne!!!. My jsme šli spát až asi ve 3 hodiny ráno. Ta noc mě poznamenala na vždy.

Noc začala tím, že jsme si udělali základní hygienická opatření a ulehli jsme do spacáku. Po odchodu vedoucího z chaty následovalo 10 minutové mlčení, protože z minulého roku jsme si na Tomášově tuto věc zjistili, aplikovali a fungovala. Po deseti minutách ticha většinou jsme už usnuli. Teď ne.

Po uplynutí 10 minut v tichu a tmě totiž Franta vstal a šel do předsíně. Myslel jsem, že se jde kouknout jenom kde jsou vedoucí nebo že udělá potřebu. To se však nestalo a jelikož Franta má trojciferné IQ, tak sestrojil Gertrudu neboli zkombinoval železnou lopatu a koště. Po sestrojení toho ďábelského přístroje jsem zaslechl, že běží ke mně a při tom vykřikuje: „betonová tvárnice“. Poté mě bouchl do hlavy a po tupém zvuku lopaty jsem mu řekl: „Ty jsi ale mameluk“.

Poté jsme si s Frantou všimli, že Vítek zapíjí nějaký prášek a on nám řekl, že je to jenom prášek na spaní. Franta hned začal vyvádět, aby neusnul dřív, ještě než něco bude, a Franta fakticky začal něco pořádně dělat, aby neusnul. Jenomže se to u v9tka nepovedlo. Vítekusnul. Vítkovo chrápání znělo jako skřípání dveří plus zvuky motorové pily...

A dál se to shoduje s tím, co napsal Franta. Následovalo lití mýdla na Vítkovo hlavu, Franta mi pozvracel na bačkory další mlácení Gertrudou, atd. atd. Parádní noczavršila hudební produkce z Frantova mobilu. Prostě ten blázelec zakončila až totální únava. A to byl konec první noci na táboře.

Marek Stolarik

Topseriály.to končí

TOPSERIALY

ONLINE SERIALY ZADARMO

SLEDUJTE VAŠE OBLÍBENÉ SERIÁLY

„Služby VeryStream, Openload, Streamango a RapidVideo ukončily svůj provoz. Vzhledem k tomu, že všechny odkazy na videa byly z těchto zdrojů, rozhodli jsme se provoz ukončit i my.“

Toto jsou poslední slova pirátské stránky Topseriály.to.. Topseriály byla nejznámější stránka na českém i slovenském internetu pro nelegální sledování seriálů. Stránka byla vypnuta kolem 5. hodiny večerní. Já sám jsem měl v plánu sledovat nově vydaný díl The Walking Dead, jelikož nemám platební kartu a nemám možnost si předplácet AMC, HBO, Netflix, a tak podobně. V tom spočívá hlavní problém věci. Jelikož je spousta seriálů, které bych chtěl sledovat nejen já, ale i spousta ostatních, může se to pěkně prodražit. Řekněme si příklad. Stranger Things – Netflix, The Walking Dead – AMC, Game Of Thrones – HBO A abyste se na tyto seriály mohli koukat, musíte si platit členství buď Netflixu, HBO apod. A to je ten problém. Skoro každý seriál je exkluzivní pro danou službu. Abyste se mohli koukat na všechno, co chcete vidět, musíte mít předplacené všechny tyto služby. Dohromady byste měsíčně platili kolem 120 dolarů. Plus mínus v přepočtu 3000 korun. Proto Topseriály.to znamenaly spásu pro spoustu lidí. Seriály vycházely v den vydání, měly české titulky a vše ostatní.

Také spousta služeb dává seriály ostatních, ale vycházely tam zpožděně. Např. Brooklyn 99... Na Netflixu je Brooklyn o 2 série pozadu, ale na Topseriálech vycházela zrovna nová série. Všechno to vypadá krásně, jenomže si toho firmy jako HBO atd, všimly a spojily se proti přehrávačům Openload, Streamango a RapidVideo. Tyto přehrávače pod výhrůzkou soudního procesu zrušily svojí funkci. Jelikož Topseriály.to používaly pouze tyto přehrávače, museli ukončit svoje služby také. Pirátství je vymýceno, řekli byste si... Ano, to je, ale má to špatný dopad v mnoho ohledech. Pár bývalých firem udělalo spoustu výborných seriálů, jenomže pak zkrachovaly, a nebyl žádný způsob, jak se na tyto seriály koukat legálně. Díky stránkám jako Topseriály.to byly uchovány a mohl se na ně koukat každý, když už to nešlo legálně. A právě tento dopad na seriály našel spoustu lidí a 15. listopadu se v Brně konal protest, aby se zpátky vrátily pirátské stránky. Demonstrace se zúčastnily tisíce lidí. Je sice jasné, že těmto ohromným firmám je úplně jedno jestli se to nelíbí pár tisícům lidí v Čechách a na Slovensku, ale týká se to celého světa. Jelikož VeryStream, a tak podobně fungovaly na celém světě, byly zrušeny pirátské stránky taky na celém světě. Ale služby jako VeryStream nebyly nelegální na 100 % . Byla zde i legálně přidaná videa, která neporušovala autorská práva, ale byly zde seriály jako GOT, TWD a tak podobně, a to je ten důvod proč musely ukončit služby. Tež to nebyla služba pouze na seriály... Byly zde i filmy, a proto nefungují taky nějaké stránky na filmy.

Ale nezufojte! Je zde spousta funkčních a aktivních stránek, které vydávají nové díly seriálů. Je zde stránka s názvem Sleduju seriály. Zde najdete většinu seriálů stejně jako na Topseriály.to. Očekává se sice, že budou vypnuty i tyto stránky, ale to je ještě v nedohlednu... František Opelt

o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Povídka o Debata o tetování aneb Vznikne z toho nakonec románek?

„Můžu si sednout?“ to je otázka, kterou by Dominika očekávala, když si někdo vedle ní na volné místo v autobuse sedne, ale téhle otázky se nedočkala. Prostě si bez jakýchkoliv slov vedle ní sednul už od pohledu zvláštní typ kluka. On si ani tak nesednul, ale rovnou sebou na sedačku hodil.

Na hlavě měl černou čepici, zpod které mu vykukovaly kaštanově hnědé vlasy. Mlčel a výraz v jeho obličejí nevypadal přátelsky. V nosu i v obočí se mu leskly stříbrně kroužky a nedaly se přehlédnout jeho malůvky na rukou, které mu sahaly z jedné strany jako plameny až na krk.

„Co je?!“ utrl se na ni, když si všiml, jak si ho dlouho prohlíží. Dominika se mu polekaně podívala do očí a nevěděla, co říct.

„Nic,“ zadržovala se.

„Tak co tak na mě čumíš,“ nevyplivl to ani jako otázku, nechtěl znát ani vysvětlení.

„Tak promiň,“ omluvila se, ale bylo jí to divné. Nic tak hrozného neudělala. Jako by i on si ji neprohlédl, když si sedal. Moc dobře viděla to zdvihnuté obočí, když si ji prohlížela. Udělala jen to, co on, taky si prohlédla toho, kdo vedle ní bude dvacet minut sedět, pokud se nepřistoupí nějaký z jeho kamarádů a on si nepřesedne, nebo pokud nevystoupí na nějaké zastávce dřív.

Mlčeli. Už vyjeli za město a stále spolu neprohodili ani slovo. Dominika se na něj raději ani nedívala. Koukala se z okénka a tolik si přála mít v tu chvíli sluchátka, ale ty ke své smůle dnes zapoměla. Dusná atmosféra se dala krájet, než ji on sám překvapivě naboural.

„Kam ty vůbec jedeš?“ zeptal se.

„Na konečnou,“ odpověděla mu s pohledem do jeho tváře.

„Proč mě pořád tak pozoruješ,“ ohradil se agresivně a Dominika se nedokázala ubránit rychlé myšlence, že je divný. Vždyť si ho nijak dlouho neprohlíží.

„Nijak zvlášť se na tebe nedívám,“ řekla nahlas a pomyslela si, jestli to není blázen.

„Jo pořád si mě prohlížíš, něco se ti na mě nelíbí nebo co?“ pohled měl ostrý, ale jako blázen nevypadal. Spíš se choval jako nějaký frajírka, který si musí jen nad ostatními dokazovat svou dokonalost.

„Ne, jen máš zvláštní tetování,“ pokrčila rameny a v klidu mu vysvětlila a vypadalo to, že se kluk zklidnil.

„A ty máš nějaké?“ zajímal se.

„Ne,“ zakroutila hlavou, ale měla nutkání se spíše už dívat z okna než na něj.

„Jsi divná,“ odhodil ty slova, jako by byla najednou nějak špatná. Zarazilo jí to a to dost. Obočí se jí svažovalo a ona pomalu otočila hlavu zpátky na něj.

„Proč jsem hned divná?“ nechápala.

„Každý má dneska tetování. Tetování tě dělá tím, kým jsi,“ pohodil rameny, jako by tím všechno vysvětlil.

„Cože?“ vyprskla se smíchem. „Já si třeba jen nechci kazit tělo něčím, co na mně bude ke stáří vypadat ošklivě a nebude se mi to líbit.“

„To nechápu,“ zakroutil hlavou a vypadalo to, že se nad tím, co řekla, opravdu zamýšlí.

„Ty jsi si snad jistý, že až budeš starý, tak se ti budou líbit tyhle obrázky, které máš?“ sjela ho očima a podívala se na něj s otázkou v očích.

„Neřeším, co bude, až ze mě bude dědek,“ pohodil rameny.

„Proč?“ zajímala se. Tohle téma jen tak nechtěla nechat.

„Žiju teď, nezajímá mě, co bude zítra, za týden ani co bude za padesát let,“ řekl jí naprosto vážně.

„To si nebudeš potom vyčítat, že si udělal třeba dnes chybu?“ reagovala a nešlo jí to do hlavy, jak někdo nemůže přemýšlet nad svou budoucností.

„Jsi vůbec normální?“ díval se na ni, jako by byla naprosto divná, jakoby spadla z Marsu.

„Ano, jen mi nepřijde, že tetování je něco, co by tě zosobňovalo,“ řekla a jeho reakci mohla už dávno čekat.

„Pche,“ uchechtl se, „ty jsi prostě jen hodná holka, která v osm chodí spát a na všechno se dovoluje maminky.“

„To jako když nemám tetování, tak hned usuzuješ, že jsem mamčin mazánek?“ Nedokázala uvěřit, co si hned o ní myslí, jen proto, že nemá tetování. On si snad myslí, že jen proto, že má tetování, tak je největší frajer, může žít život bez hranic a jenom dělat a všem působit problémy.

„A není to tak?“ díval se na ni s podivením, ale bylo vidět, že jí stejně neuvěří. Držel se toho, že on má pravdu, kterou má nejspíš vždycky.

„Ne to rozhodně není. Vždyť mě ani neznáš,“ kroutila hlavou a bránila se.

„A ty mě snad ano?“ otočil to proti ní.

„Ne, ale myslím si, že asi nejsi takový frajer, na kterého si hraješ s tím tetování.“ Myslela si to. Celou dobu byl dost arogantní a nejraději by se s ním ani nebavila, ale nějak to nedokázala.

„Tak to mě neznáš,“ zakroutil hlavou s uchechtutím.

„Třeba je to dobře,“ vpálila mu. Byla to pravda. On nebyl typ, se kterým se baví a tráví s nimi čas.

„To je spíš chyba, kdybys mě poznala, tak by si přestala být tak suchá,“ sjel ji pohledem, ve

kterém se zračilo opovržením. O čem je tahle debata? O vzájemném urážení? Dominika si myslela, že dnes poje- de domů v klidu, ale vedle někoho takového, jako byl on, to nešlo.

„Suchá?“ nechápala, co to má znamenat a proč se do ní tak naváží.

„Trapná, nudná, prostě nezábavná,“ vysvětlil otráveně. To si i myslel, že je hloupá?

„Dobře, tak jo. Ráda tě poznám, alespoň zjistíš, že si se s těmi všemi domněnkami o mně šeredně sple- tl,“ souhlasila s jeho výzvou. Jejich pohledy se střetly a dívali se na sebe dobrou chvíli. Její pohled byl silný, chtěla mu ukázat, že tohle vyhraje ona.

„OK, uvidíme,“ pohodil rameny, ale vypadalo to, že ho to nijak moc netankuje.

Poloprázdný autobus minul už tolik zastávek a blížil se k další. Kluk s čepicí stále na hlavě vedle ní se chytl sedačky a v tu samou chvíli, co autobus zastavil, se zvedl a vydal se k zadním dveřím. Sešel první schod dolů a najednou se zastavil, aby se na ni otočil.

„Hele, neřekla jsi mi, jak se vlastně jmenuješ, a ani neznám tvůj mobil. To je dost málo na to, že spolu už máme nejspíš schůzku,“ nadhodil. Ale ji zarazilo to, že řekl schůzku. Schůzka? Než ale nad tímhle stačila přemýšlet, tak ze sebe rovnou vysypala své jméno, a k tomu i číslo mobilu. Potetovaný kluk se ušklíbl do úsměvu a zmizel z autobusu.

Dominika se za ním chvíli dívala a nejspíš jí nedocházelo, co všechno tohle setkání může znamenat. Její myšlenky se ubraly směrem, že se s ním bavil jen proto, aby si zkrátil dlouhou chvíli, a stejně ji nikdy nenapí- še ani nezavolá. Ona nebyla jeho typ a on nebyl rozhod- ně typ její.

Chtěla toho namachrovaného blbečka hodit za hlavu hned, jakmile zmizel, ale zjistila, že to není najed- nou tak lehké. A všem pokusům o to ho hodit za hlavu byl konec, když se jí po pár dnech na mobilu objevila zpráva, že už má plány na sobotu. Zvedla obočí a pře- mýšlela, jestli zprávu rovnou nevymaže, ale byla to sáz- ka. Ona na ni přistoupila a nehodlala dopustit, aby ji vyhrál on. Usmála se a odepsala mu, že půjdou ven až v neděli, aby si nemyslel, že bude mít čas, kdykoliv si najednou řekne...
Kateřina Stárková

Jak si můj hloupý kámoš pokazil své rande

Nastala chvíle, kdy si můj kamarád Filip našel holku a šli spolu na první rande a to nedopadlo to moc dobře. Já vám teď tu „klaun fiestu“ celou převyprávím.

Bylo to krásného slunečného.....ne, to ne. Bylo to jednoho ošklivého zataženého rána a Filip měl být v 12:00 hodin v restauraci, kde měl mít své historicky první rande. Na hodinkách ukazovaly ručičky 11:50 a Filip teprve vstal z postele. Udělal si snídani a šel do obývacího pokoje, který už asi 5 let nepoznal co je vy- savač a utěrka na prach.

Filip skočil do svého oblíbeného starého křesla, ze kterého mu péra ještě nevyskočila. A pomalu poma- loučku začal rozkládat na stolek snídani, která se sklá- dala jenom ze samých zdravých věcí. Posuďte sami. Chipsy, energetické nápoje a spousta sladkostí. Jenomže

dřív, než dal do pusy první sousto, všiml si, že je už 11:58 hodin. Rychle proto vyskočil z křesla, a to tak prudce, že se praštil o strop a na jeho hlavě se objevi- la obrovská boule připomínající horu Říp.

Filip si na sebe bleskově obléknul košili, sako a tepláky a obul si boty, aniž si všiml, že je bez spodního prádla a bez ponožek. A taktó se vydal na cestu za dob- roduřstvím.

Stačil ještě sebrat koupenný dárek a vyběhl ven. Jelikož ale bylo opravdu ošklivé počasí a Filip si nevzal žádný deštník, za pár sekund byl mokrý jak hadr na podlahu. Dopotácel se k autu a snažil se ho otevřít. Je- nomže zjistil, že ho otevřít nemůže, protože si doma zapomněl klíče. Chtěl se pro ně vrátit domů, ale zjistil,

že zabouchnul a klíče od domu jsou uvnitř. Tak to mu- sel vzít alternativní cestou přes okno, kdy si při tom roztrhnul sako a tepláky, ty navíc v místě mezi nohama. Vlezl do bytu, vzal klíče a běžel zase rychle zpátky k autu. Otevřel dveře, z přihrádky vybral papírové ka- pesníky, aby s nimi zakryl tu díru mezi nohama, nastar- toval auto a vyrazil. Když se kouknul na svoje levé zá- pěstí, zjistil, že na hodinkách už je 12:30.

Sotva zaparkoval před restaurací, kde měl mít to rande, uviděl, že jeho dívka právě jde pryč. Když se Filip a ta holka potkali, tak ta holka si ho posměšně pro- hlížela... a potom Filipovi vrazila facku. A přitom řekla, že už ho nechce vidět, že s blbem chodit nebude.

No, a taktó dopadlo jeho první rande. A jaké se plyne ponaučení z tohoto příběhu? Zní: Nebuďte jako Filip.
Marek Stolarik

Mluvil jsem s prezidentem...

Včera jsem dostal možnost si promluvit s ame- rickým prezidentem. Jeli jsme brzy ráno na letiště do Prahy, abychom byli dřív v Americe a poznali více Wa- shington. Uběhlo to rychle a zážitků nebylo málo. Večer jsme došli s ochrankou do Senátu. Setkat se a seznámit se světoznámým politikem bylo pro mě něco neuvěřitel- něho. Moje první věta, kterou jsem při setkání pronesl, zněla jako bych poprvé mluvil na veřejnosti. Pokud stá- le nevíte o koho jde, tak je řeč o Donaldovi Trumpovi.

Byli jsme na chvíli sami a osobně jsme si poví- dali o změnách ve světě. Hovor se nikde nezveřejnil, kvůli prezidentovu přání a autorským právům. Prezident vypadal zcela normálně, ale občas třeba vůbec nemrkl,

Dokončení na poslední stránce

Dokud byl jsem ve spánku

Dokud byl jsem ve spánku,
cítil jsem se naživu,
ale poslední dobou,
pronásleduju se do vlastních snů.

Vstávat každé ráno,
bez pocitu jakéhokoliv odpočinku,
ukládat hlavu na polštář,
ale stále nepřichází klid.

Mám otevřené oči,
ale svět nikdy nevypadal tak rozmazaně,
sám stal jsem se pasažérem vlastního života,
divák své hry na nejzadnější sedačce.

Výjev však není černobílý,
všude kolem jen odstíny modří a šedi,
jako oceán zmatku,
který mě pomalu utápí.

Doufal jsem, že najdu způsob,
jak najít řecký oheň,
jež rozžehne mé tělo i duši,
dokud ve mně nezůstane nic jiného než jen plamen.

Slepě následoval jsem každou menší sirku,
s myšlenkou na to, že veškeré nalezené
dá mi to,
co hledám.

Myslel jsem, že jsem našel ohňostroj
v krásných očích,
v nádherném úsměvu,
ve sladkých slovech.

Myslel jsem, že jsem našel štěstí
ve vaně zlata a alkoholu,
v kvantitě lásky,
v perfektním hodnocení své inteligence.

Myslel jsem, že jsem našel to vše
v tom jednom člověkově a v jeho pozornosti,
v počtu lidí, jež řeknou mi, že mě milují,
v oděvu, který neprozradí mou slabost.

Avšak stále cítil jsem se chladně,
pořád ten nekonečný oceán ve mně pobýval,
dokud jsem byl ve spánku,
tak jen tehdy měl jsem pocít života.

Lenka Duongová

Hodina

Hlasité ticho
a desítky myšlenek,
povznášejí mě výš a výš,
mé tělo ve vzduchu tančí v rytmu tikotu hodin.

Jakmile se jedna myšlenka zastaví,
celý svět přestane se točit,
jak malý je krok od kraje útesu
až k hlubině oceánu.

Nezáleží na tom, jak hluboko padám,
vždy se vracím zpět k tobě,
k té samé myšlence,
která mě pokaždé strhne dolů.

Kdy se člověk rozhodne z ničeho nic,
že někoho miluje,
přesný moment,
kdy pro něho je ta jedna osoba definicí štěstí.

Stejně jak rychle člověk miluje,
tak ptala jsem se sama sebe,
jak je možné,
někoho přestat milovat v tak krátkém čase.

Kdy se to vše změnilo,
kdy měsíc nahradil slunce,
kdy ty ses rozhodl,
že mě už nadále nemiluješ?

Lenka Duongová

Mluvil jsem s prezidentem

Dokončení

což na mě působilo docela divně. Co se mi honilo hlavou bylo, proč neustále kritizuje svoji zem. Já jako neznalec jsem na vše pouze kýval hlavou. Necítil jsem se své kůži, lehce jsem se přeřikával. Najednou vtrhli do místnosti novináři a jediné, co mi vadilo, byly blesky fotoaparátů, které mě nutily každou sekundu zavřít oči. Nakonec jsem ale získal užitečné informace, které však zůstanou pouze mezi mnou a ním. Vzal jsem si z něho příklad a poučil se. Celý rozhovor mi připadal popletený, prezident občas nějaké téma nedokončil, skákal z jednoho na druhé. Myslel jsem si, že prezidenti mluví plynule a nezadrhávají se, ale zmýlil jsem se. Tímto dnem jsem se proslavil ve škole i ve městě. Všechno proběhlo velice rychle. To se stane mým životním zážitkem. Byl jsem ten, kdo mluvil s jedním z nejmocnějších mužů na světě.

Tento fiktivní příběh napsal Honza Nguyen